

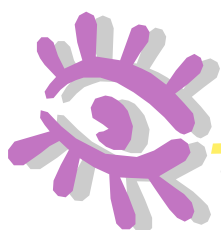

DESATERO NÁVŠTĚVY U NEMOCNÉHO

*** *** ***

1. Na návštěvu se psychicky připravte. Buďte partnery a spolupracovníky ošetřujícího personálu v péči o nemocného.
2. S ohledem na zdravotní stav nemocného zvolte přiměřenou délku, dobu návštěvy a počet návštěvníků.
3. Přijďte vhodně oblečeni a příjemně naladěni. S účastí a porozuměním naslouchejte starostem a obavám nemocného.
4. Pacienta povzbuzujte a uklidněte, posilujte v něm vůli po léčbě a uzdravení. Respektujte jeho názory a myšlenky.
5. Odpovídajícím způsobem informujte nemocného, mlčte o problémech netýkajících se jeho zdravotního stavu.
6. Při konverzaci buďte iniciativní, ale ne mnohmluvní za každou cenu. I mlčení a naslouchání má velký léčebný přínos.
7. Chápejte právo nemocného na vyjádření svého strachu, obav i zármutku.
8. Berte ohled na spolupacienty a chod oddělení.
9. Pokud chcete nemocnému něco přinést, buďte přiměřeni a rozumní. U pacientů s dietou se řiďte pokyny ošetřujícího personálu.
10. Při loučení sdělte, kdy a zda přijdete příště. Slíbený termín rozhodně splňte.

Převzato z internetových stránek

SLOVO STAROSTY A MÍSTOSTAROSTŮ

Tak jako minulý rok, dáváme i letos prostor všem třem představitelům obce, aby uplynulý rok zhodnotili. Protože číslem plnosti je sedm, položili jsme jim sedm otázek.

1. Co pokládáte za největší úspěch uplynulého roku?
2. Co naopak bylo naprosté fiasko?
3. Co by jste rádi viděli hotové v příštím roce?
4. Jakou máte vizi dalšího rozvoje vesnice?
5. Co by jste chtěli na sobě zlepšit?
6. Co by jste vzkázal svým spoluobčanům?

PETR ŠKVAŘIL, starosta

1. Bezesporu to, že jsme finančně přežili letošní rok. Splatili jsme dluhy z minulých období a postavili zastávku u posádky. Pořádili jsme novou hasičskou techniku a pořádal se zde velmi hezký country minifestival. Celkově se stabilizoval úřad a doplnila se jeho vybavenost.
2. Nepovedlo se, aby všechny naše domácnosti měly známky na popelnice. Jsou mezi námi lidé, kteří tvrdí, že odpad neprodukuje a pak ho vozí po okolí a vysypají, kde se dá.
3. Upravit náves před hospodou U Juříků.
4. Vizi máme. Spočívá v tom, že se budeme snažit udržet lidi v Květné, aby nám z obce neodcházeli pryč. To znamená, že bychom výhledově chtěli pro mladé vytvářet příležitosti k bydlení a vyžití a pro dříve narozené přiměřený pečovatelský servis.
5. Vím co, ale je to moje soukromá věc.
6. Hodně trpělivosti, lásky a klidu. Pokud se někomu něco nelíbí, ať za námi přijde na obecní úřad a řekne nám to. Pomlouvání za zády nás pouze mrzí, ale nic prakticky neřeší.

ŠTĚPÁNKA DVOŘÁKOVÁ, místostarostka

1. Bezesporu získání dotace 200 tisíc korun na autobusovou zastávku. Uvážíme – li, že stát do programu Obnovy venkova letos vložil o polovinu peněz méně než vloni a naše obec z deseti podmínek jednu nesplňovala (a nebylo v jejích silách ji splnit), podařil se nám opravdu husarský kousek. A těší mě, že klesla zadluženost obce, že jsme letos stihli vyplatit nejen Strabag a zaplatili víc jak polovinu zastávky.

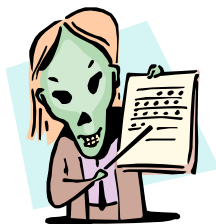
2. Protože se investiční akce přesunula mimo jádro obce, nevěnovali jsme tak velkou pozornost centru vesnice. Stále mám výhrady ke vzhledu veřejných prostranství.
3. Chystáme znovu atak na dotační politiku státu v rámci programu Obnovy venkova. Chtěli bychom získat nějaké finance na úpravu obecní návsi. Představuji si, že do konce našeho volebního období, tedy dva roky, se budeme věnovat právě zvelebování intravilánu vesnice.
4. Vidím, že nebudeme nikdy žádní „gygáni“. Nezbude nám, než pracovat s tím, co máme a krůček po krůčku to posouvat k lepšímu. Jsem pro to, aby se vesnice zachovala v té podobě, jakou má dnes – škola, školka, hasiči a další spolky. Měl by tu zůstat obchod a hospoda a totéž bych přála i zemědělskému družstvu a případným soukromníkům. Bylo by dobře, kdyby se zde rozvinula drobná řemesla a podařilo se vybudovat kulturní dům. Chtěla bych, aby si Květná jako svou největší devizu zachovala svůj neotřelý venkovský ráz.
5. Z osobních vlastností je toho mnoho. Z pracovních zas tolik ne. Chtěla bych se naučit dobře rozlišovat podstatné od podružného.
6. Občanům bych přála, aby si dokázali život hezky užít a přitom s ostatními žít ve vzájemné harmonii.

JOSEF JUKL, místostarosta

1. V první řadě splacení dluhu Strabagu. Z větší části se dořešil problém Březinky. O rok později, ale přece se vybuďovala autobusová zastávka. Vysekaly se další zarostlé kouty a neustává zde kulturní život.
2. Nemohu si nic vybavit. Co jsme si předsevzali, to se dotáhlo do konce a co se letos mělo povést, to se povedlo.
3. Vidím velký problém s korytem potoka. Měl by se co nejdříve revitalizovat. Dál by se veřejná prostranství měla urovnávat a postupně osazovat hodnotnými dřevinami. A také bychom měli alespoň z části pohnout s obecní návší.
4. Naše cesta by měla vést k dalšímu zviditelňování obce. Časem by zde měl vzniknout kulturní dům, zvětšit se hasičská zbrojnice. Měli bychom se pustit do bytové výstavby. Hlavním cílem by mělo být: Nepodrážet lidem jejich sny a aktivity, když budou chtít něco realizovat. Pokud to nebude v rozporu se zájmy obce.
5. No, dokonalý určitě nejsem.
6. Rád bych jim popřál, aby se jim v Květné pěkně žilo a aby jim osud jejich obce nebyl lhostejný.

HODNOCENÍ UPLYNULÉHO ROKU

Stalo se už tradicí, že se v zimní vydání obecního časopisu zamýšlíme nad uplynulým rokem a rekapitulujeme výsledky. Nejinak tomu bude i letos.

Letošní rok byl ve znamení jediné, ale zato finančně náročné investiční akce – výstavby autobusové zastávky u vojenské posádky. Stavba za šest set tisíc korun, mimochodem hodně diskutovaná i na lednovém veřejném zasedání v hostinci U Juříků, je těsně před zkolaudováním. Naštěstí zatím nepropukla zima a tak dětem, které dojíždí do školy do Květné a přijíždí z Poličky domů, snad zatím příliš nechyběla. Celkem je to už deset žáčků, kteří se musí vlakem nebo autobusem přepravovat.

Protože tato akce byla investičně nákladná a splnění všech požadavků dopravní policie, okresního úřadu i Správy a údržby silnic byly vysoké, nedala se stavba dělat částečně svépomocí, což by jistě náklady značně snížilo. Hrozilo však, že by zastávka nebyla nikdy zkolaudovaná.

Za výborné považujeme, že se nám na ni podařilo získat dotaci z Programu obnovy venkova. Je to od roku 1996, kdy jsme do něho vstoupili, první obdržený peněžitý obnos. Činí bez mála 200 tisíc korun. Zbytek - 400 tisíc jsme zaplatili z obecního rozpočtu.

Během letošního roku se nám podařilo splatit dluh 630 tisíc korun firmě Strabag s.r.o. za opravu místních komunikací v roce 1999. Vyrovnali jsme i ostatní pohledávky, vyjma splátek bytů v základní škole. Ty jsou rozprostřeny do delšího časového horizontu.

Kromě údržby veřejných prostranství, která se stala naprostou samozřejmostí, postavili naši zaměstnanci velmi pěkné rejdiště pro děti pod obecním úřadem. Koupil se traktor a doplnilo nářadí. Na obecním úřadě se připojil internet a zavedl se i internetový kroužek. Koupily se doplňky do kuchyně mateřské školy a základní škola získala dar od nadace – kvalitní počítač. Na obecních budovách se letos neprováděly větší úpravy, pouze se asanoval sklep v mateřské škole a opravily se odpuklé omítky uvnitř kostela.

Obecní úřad má již v pořádku veškerou administrativu. Je srovnán a vytríděn archív (snad poprvé po deseti letech), je nastolen pořádek v evidenci obyvatel jak v písemné, tak v počítačové formě i v číslech popisných domů a chalup. Účetnictví je vedeno bravurně – okresní úřad, kterému je měsíčně předkládáno, v něm neshledává žádné chyby.

KULTURNÍ A SPORTOVNÍ AKCE POŘÁDANÉ V LETOŠNÍM ROCE

AKCE	KONANÁ	POŘADATEL
Dětský karneval	Únor	Základní škola
Slet čarodějnic	30. duben	Základní škola a SDH
Okrsková hasičská soutěž	25. květen	SDH
Besídka ke dni matek	14. květen	ZŠ + MŠ
Pohádkový les	4. červen	OÚ + SDH + ZŠ
Skákací hrad	19.červen	ZŠ + MŠ
Diskotéka	17.červen	SDH
Diskotéka + dětská	1. červenc	SDH
Diskotéka	7. červenc	SDH
Diskotéka	22. červenc	SDH
Festival s Kameloty	11. srpen	Jan Navrátil
Pout'ová zábava	12. srpen	SDH
Pout'ové odpoledne	13. srpen	SDH,OÚ
Obecní zájezd do Jihlavy	28. srpen	OÚ
Cyklistický závod	16. září	ZŠ + SDH
Diskotéka pro děti	16. září	SDH
Mikulášská nadílka	5. prosinec	SDH
Vánoční besídka	21. prosince	ZŠ+MŠ

INFORMACE NAŠIM OBČANŮM

NOVÝ SYSTÉM PLATEB ZA SVOZ KOMUNÁLNÍHO ODPADU

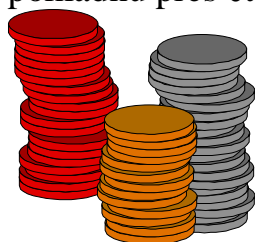
Nový zákon o odpadech č. 125 / 1997 Sb., ukládá povinnost každé osobě platit za vyprodukovaný komunální odpad. Ve smyslu tohoto zákona a v souladu se zákonem o obcích obecní úřad v Květné připravil obecní vyhlášku, která ukládá každému občanu trvale přihlášenému v obci ročně uhradit poplatek 286 korun na osobu.

Nový zákon je podle mnoha starostů daleko spravedlivější, ale i přísnější a lépe vymahatelnější. Doposud se v naší obci vyskytovalo určité procento domácností, které si nezajistili popelnici ani platnou známku na svoz a vyprodukovaný odpad likvidovali neznámým způsobem. Na obecním zastupitelstvu se o tomto problému často hovořilo a upozorňovali nás na něho i občané, kteří si své povinnosti vůči obci a veřejnému pořádku řádně plnili. Bývalý zákon byl však pro obce postaven tak nevýhodně, že bylo obtížné přistoupit k vymáhání prokazování nakládání s odpadem. Naproti tomu jeho nová verze je k těmto neplatičům daleko přísnější.

Zaznamenali jsme i jiný problém. Stejnou cenu za známku za popelnici zaplatili samostatně žijící osoby i početné rodiny. Těm prvním se za svozový týden nepodařilo popelnici ani naplnit, těm druhým přetékala. Respektovali jsme proto, že některé babičky, které žily samy a jsou vyhlášené svojí pořádkumilovností, popelnici nemají a umožnili jsme jim zajistit si ji s někým na půl.

Rádi bychom také upozornili, že každou známku na popelnici obec dotovala sto padesáti až dvěmi sty korunami, protože skutečná cena pololetní známky byla 498 korun. Obec platila i svoz plastů a nebezpečného a velkoobjemového odpadu. Přistavení a vyvezení jednoho kontejneru stojí obecní pokladnu přes čtyři tisíce korun.

V souvislosti s novým zákonem doporučujeme všem našim občanům, aby oprášili své uschované popelnice a připravili je na jejich funkci. Od prvního ledna na ně nebude potřeba nalepovat známku. Pracovníci svážecího vozu vysypou každou, kterou uvidí u silnice přistavenou, ať je plná nebo poloprázdná. Zadarmo to však dělat nebudou. Svoz vyúčtují obci a ta za všechny své občany zaplatí. Poplatek z odpadu vybíraný od obyvatel poslouží k částečné kompenzaci nákladů vynaložených na pořádek ve vesnici, který i z nového zákona padá především na bedra obce. Povinnost spoluúčasti občanů je však ze zákona zřejmá. Vybíraná částka je propočítaná na skutečnou produkci odpadu z minulých let a vydělená počtem obyvatel. Měla by tedy k pokrytí potřeb stačit. Obecní zastupitelstvo připravilo finanční úlevy pro početnější rodiny s nezaopatřenými dětmi. Je známo, že právě ony jsou velkými producenty odpadu (jednorázové plenky, plastové lahve...), ale také, že zpravidla nemají peněz nazbyt. Rodina s jedním až dvěmi nezaopatřenými dětmi zaplatí za každé dítě ne 286 korun, ale pouze 150. Tam, kde mají děti tři, je roční poplatek stanoven na 100 korun za dítě. Přitom za dospělé platí částka v plné výši stanovené vyhláškou. Výjimkou jsou rodiny vícečlenné – tedy ty, kde mají nezaopatřených dětí více než tři. Ty nebudou platit poplatek vůbec. To je však nezbavuje povinnosti mít popelnici. Zastupitelé při rozhodování vycházeli z toho, že podobně početných rodin je v naší vesnici málo. A že více dětí bude rodinu dlouhodobě a intenzivně finančně zatěžovat, o tom snad nikdo z nás nepochybuje. Každá sociální úleva je dvojsečná zbraň, která rozčeří hladinu vůle i nevůle. Stalo se to i nyní. Víme, že by to bylo i v případě, že bychom žádné slevy neposkytovali. Přesto věříme, že nová vyhláška poslouží ku prospěchu zachování čistoty a pořádku v obci i ke spokojenosti všech, kteří si doposud svoje povinnosti plnili a právem poukazovali na ty, kteří se tomu vyhýbali. Zákon je jednoznačný a my nejsme legislativními tvůrci, abychom ho mohli měnit. Podobně postupovala všechna města a vesnice, která spadají do svozového rajonu firmy LIKO.

Zkušenosti z jiné obce

Březová nad Svitavou na tento platební model přešla před dvěma lety. Podle starosty Martina Kisse se po počáteční nedůvěře lidé s tímto způsobem nejen smířili, ale naučili se ho využívat. „Popeláři vyvezou každou popelnici i pytel odpadu uložený vedle ní. Nemusí zkoumat, jestli má někdo popelnici zaplacenou, či nikoliv. A z okolí obce zmizel černě ukládaný odpad, protože vyvážet ho do lesa bylo zbytečné.“ Platební morálka občanů městečka s asi 1500 obyvateli je vysoká. Letos zaznamenali pouze deset neplatičů, z nichž devět po obeslání svůj nedoplatek uhradilo. Desátého čeká soudní řízení.

PŘIDĚLENÍ OPATROVNÍKA

Naše malá obec nemá nárok a ani fondy na vytváření nějaké zvláštní sociální politiky. Kromě úlevy na svoz komunálního odpadu a některých drobných úlev v zařízeních, která provozuje (škola a školka), nemůže prakticky nic.

Výjimkou se stal případ našeho občana Josefa Kloudy, o kterého se od loňského roku začala obec starat. Tehdy jí nic nezbývalo, protože pod hrozbou zimy bylo nutné jeho situaci urychleně řešit. Podařilo se ji stabilizovat a myslíme si, že se v současné době jeho životní standard posunul do o něco přijatelnější roviny.

Na začátku tohoto roku byl přizván odborný lékař, který měl posoudit zdravotní stav našeho spoluobčana. Na základě jeho vyšetření bylo doporučeno zažádat soud o částečné zbavení svéprávnosti a přidělení opatrovníka. To se po dlouhých úřednických průtazích stalo. Roli pečovatele se na sebe uvolil převzít obecní zastupitel Stanislav Větrovský.

Jeho ideou je, ponechat panu Kloudovi co nejvíce svobody, na kterou byl zvyklý. Zaměří se zatím pouze na pomoc při hospodaření s penězi. Zřídil mu účet, ze kterého budou hrazeny všechny pravidelné výdaje – obědy v jídelně a o sobotách a nedělích i soukromě vařené rodinou Fuchsovou, úklid pokoje jednou týdně a praní prádla v pečovatelském domě v Poličce. Odvoz na koupání bude i nadále hradit obec, protože si při cestě do města obecní zaměstnanci vyřídí potřebné pochůzky. Zařídil mu platný občanský průkaz a pomohl mu vyřešit velmi složitou situaci s Východočeskou energetikou, která v pokoji pana Kloudy odstříhla přívod elektrického proudu. Dodává mu ošacení z farní charity v Poličce. Rádi bychom občany upozornili, aby panu Kloudovi nepůjčovali peníze, protože on může měsíčně disponovat pouze pěti sty korunami.

Možná se leckomu z vás vkrádá otázka, zdali by nebylo lépe umístit ho do domova důchodců. Zjišťovali jsme v nejbližším okolí, možnosti jeho umístění. V Litomyšli a v Lanškrouně mají kapacitu naplněnou a bylo by nutné delší dobu čekat. V domově důchodců v Moravské Třebové by ho přijmout mohli, ale vzhledem k tomu, že zde mají více lůžkové pokoje, požadují přízpusobivého člověka. Bylo by pro nás jistě pohodlnější se ho tímto způsobem “zbavit“. Ale

vidíme, že je i přes svůj podivínský způsob života v Květné šťastný. Je nám také jasné, že v prostředí s přísnějším režimem by se těžko adaptoval a možná, že by mu takto přivolený stres ukrátil něco z jeho života. Radili jsme se s ostatními našimi občany a váhali. Jistě i jejich přičiněním u nás „Bobeš“ zůstane. Asi se mnou budete všichni souhlasit, že jeho rázovitá postavička k naší obci tak nějak patří a že by nám možná i chyběl.

Dv.

KOLIK JE V NAŠÍ REPUBLICE „KVĚTNÝCH“

Stalo se vám někdy, že vás oslovil někdo neznámý a hledal v Květné lidi, o kterých jste nikdy neslyšeli a po delší debatě jste zjistili, že jsou vlastně v úplně jiné Květné, než kterou hledali? Mě ano. To mne přivedlo na myšlenku zkusit zjistit, kolik obcí v České republice se vlastně jmenuje Květná.

Náhodou se mi dostal do ruky jmenný rejstřík obcí z roku 1958 a v té době bylo v Čechách a na Moravě pět obcí Květná. (Na Slovensku dvě – psány Kvetná). Jaké však bylo moje překvapení, když jsem zjistil, že v roce 2000 je v rejstříku obcí už jenom naše Květná, která si jako jediná zachovala dle platného územně správního členění statut obce s vlastním Obecním úřadem. A co ty čtyři zbývající? Nejprve jedna historická zajímavost, kromě Květné v okrese Uherské Hradiště, mají všechny ostatní něco společného z minulosti. Totiž, že byly před válkou součástí Sudet a jejich obyvatelstvo se převážně hlásilo k německé národnosti.

Nejblíže naší obci je **Květná v okrese Ústí nad Orlicí**, vzdušnou čarou od nás pouhých 23 kilometrů. Leží napravo od silnice Svitavy – Lanškroun a dnes je částí obce Luková. Před válkou měla stejně poetický název jako dnes. Jmenovala se totiž Ziegenfuss, což česky zní Kozinoha. Leží v nadmořské výšce 320 metrů nad mořem a je tedy nejnižší položenou Květnou.

Květná v okrese Šumperk má dnes již pouze statut základní sídelní jednotky (něco jako městská čtvrť) Starého Města pod Sněžníkem. První písemná zmínka je z roku 1325. Je výchozí turistickou oblastí na rozhraní Kralického Sněžníku a Hrubého Jeseníku blízce známé turistické chaty Paprsek. V její blízkosti jsou zbytky pohraničního opevnění z dob první republiky. V okolí se nacházela ložiska zlaté a stříbrné rudy, odtud původní německý název Goldek – Zlatý Roh. Neefektivní těžba skončila v šestnáctém století.

Květná v okrese Sokolov je od nás nejvzdálenější – celých 228 kilometrů a nyní je částí obce Krajková. Před válkou byla v centru nejsilnějšího odporu henleinovců proti tehdejší Československé republice. V její bezprostřední blízkosti byl povrchový důl na hnědé uhlí. K málo záviděníhodné zajímavosti patří to, že leží v jediné seismické oblasti u nás mezi Chebem a Kraslicemi, takže místní obyvatelé občas zažijí i menší zemětřesení.

Květná v okrese Uherské Hradiště je dnes část obce Strání. Leží na úpatí Bílých Karpat v blízkosti hranic se Slovenskem. Je zde hraniční přechod Květná – Moravské Lieskové na silnici z Uherského Hradiště do Nového Města nad Váhom. V Květné jsou sklárny Cristalex, známé výrobou stolního broušeného skla, které se vyváží do celého světa.

A když jsme u názvu Květná, stejné jméno mají ulice v Praze, Brně, Vyškově, Žďáru nad Sázavou, Ostravě, Plzni, Českých Budějovicích, Kroměříži, Havlíčkově Brodu a Prostějově u Příbrami je tak pojmenovaný i kopec.

Pavel Hamáček

Jak doložil náš kolega z redakční rady, hrátky s územně správním členěním a zejména letošní zásnuby obcí, které sloučením chtěly dosáhnout vyššího počtu obyvatel a tím i vyšších daňových příjmů způsobily, že jsme v té naší zemi zůstali sami samotincí. Ne, že by se nás namlouvání nedotknulo. Dostali jsme nabídku stát se součástí Poličky. Tu však obecní zastupitelstvo jednohlasně odmítlo s tím, že se za pár set tisíc koupit nedáme. Stejně by tyto peníze byly jisté pouze do příštích komunálních voleb. Jsme malí, ale zůstáváme. Bylo by škoda prodat svoji samostatnost za pár krejcarů a už vůbec je nepředstavitelné, že by se z našich map vytratil tak krásný název, jakým se naše obec může pyšnit.

Dv

ZPRÁVIČKY ZE ŠKOLY

Jak jsme si letos polepšili

Rok končí a většina z nás se začíná zamýšlet nad jeho průběhem. Když se ohlédnu zpět, tak pro naši školičku byl letošní rok určitě velmi úspěšný. Nejen, že se se školským úřadem podařilo dohodnout vyrovnaný rozpočet pro školu a družinu, ale navíc jsme byli odměněni Asociací základního školství České republiky za nadstandardní práci s našimi dětmi v naší málotřídní škole a v měsíci listopadu jsme od této organizace dostali darem nový výkonný počítač s programy pro řízení školy, internetem i programem pro vzdělávání žáků. Další diskety pro děti jsme dostali od obce. Děti si mohou o přestávkách a v družině na počítači procvičovat třeba počty nebo písmenka a za odměnu si zahrát s počítačem hru. S přístrojem se všichni rychle skamarádili a nám přibyla pouze jedna starost: Jak spravedlivě rozdělit čas na počítači mezi deset nadšenců.

Vzhledem k navýšení rozpočtu Školským úřadem Svitavy, jsme si mohli pořídit i elektronické klávesy, které využíváme v hodinách hudební výchovy i v družině. Největší radost mi ale udělali loňští třetíáci, kterým se podle mého zjištění ve škole v Poličce daří a v nové třídě mají už plno přátel. Dalším

radostným zjištěním bylo, že máme konečně svoji vývěsku, a to přímo na budově školy. Možná už někteří z vás zjistili, že se tu můžete dozvědět, co se právě ve škole děje, i co se chystá, a prohlédnout si výkresy a výrobky žáků.

Ráda bych poděkovala zaměstnancům obce, kteří nám pomohli upravit pozemek u školy a na trávě pod školou vybudovali krásný dětský koutek, kde se scházejí snad všichni malí Květeňáčci.

Další aktivity školy

V naší škole mohou děti navštěvovat dva kroužky: rukodělný a tělovýchovný. V rukodělném kroužku, jak už název napovídá, pracují děti s různými materiály, malují, vyšívací, stříhají a vyrábějí drobné dárkové předměty. Tělovýchovný kroužek slouží nejen ke hrám a cvičení na náradí, ale také k procvičování důležitých svalových partií, které bohužel už i malé děti, vinou dnešního způsobu života, mají často ochablé nebo zkrácené. Výborná je i jóga pro děti, kterou občas zařazují mezi cviky.

Naše kroužky mají možnost navštěvovat i předškolní děti (od pěti let). Návštěvu v kroužcích nabízíme těmto dětem už dva roky a je o ně zájem, neboť k nám chodí všechny tyto děti. Předškoláčky s námi také jezdí na plavecký kurz do Poličky, kde je zkušené instruktorky seznamují se základy plavání. Můj názor je, že čím dříve dítě tuto možnost a zkušenost má, tím je to pro něj lepší. Menší děti se totiž ve vodě pohybují přirozeněji, rychleji se učí a pokud už nemají negativní zkušenost s vodou, mají i menší strach z hloubky.

Mým hlavním záměrem je, aby se děti tímto způsobem mohly seznámit se školou, se svojí budoucí učitelkou i kamarády, aby tedy nešly v září do neznámého prostředí, ale tam, kde to už znají a mají i své přátele. Navíc mají rodiče možnost navštívit školní budovu a mohou se zeptat na cokoli, co by chtěli o škole vědět. Všechny tyto aktivity dělám pochopitelně zcela nezištně a přebírám za všechny děti plnou zodpovědnost. Proto mě mrzí, když některé z takto „opečovávaných“ dětí nakonec do naší školy nenastoupí, protože jim rodiče vyberou školu jinou. Samozřejmě, že na to mají plné právo a je zcela na nich, kam své dítě, po zvážení všech pro a proti, umístí. Vystává však otázka, jestli má smysl a účel, aby rodič, který se rozhodne pro jinou školu, využíval pro své dítě i nadále těchto námi nabízených nadstandardních možností.

Myslím, že pokud se rodiče rozhodnou jinak, měli by se informovat na možnosti té které školy, kam bude jejich dítě chodit. Bylo by přinejmenším neetické, aby dál využívali našich výhod, navíc na úkor těch dětí, které do naší školy nastoupí. Je potom na rodičích, aby své rozhodnutí dětem vysvětlili. Mým přáním je, aby i po zápisu do školy pokračovali všichni.

Zápis do školy

Blíží se Vánoce, a také doba zápisu dětí do první třídy. A tak bych Vám chtěla opět něco říci o naší škole, neboť se mi zdá, že o ní mnozí stále málo vědí.

Rozhodně nechci vyvyšovat naši školu nad jiné. Já osobně mám velmi dobré zkušenosti s okolními školami. Každá z nich má svá specifika a pro své žáky dělá maximum.

Co je odlišné na naší květenské škole, je zřejmé na první pohled. Jsou to spojené ročníky. U mnoha lidí to však bohužel tímto zjištěním končí. Mají pocit, že se ve spojené třídě děti nemohou naučit tolik, co ve třídě samostatné. To však není pravda, protože učivo je dáno osnovami a je pro všechny školy závazné. Je to způsob výuky, který nás odlišuje. Ten je však náročný především pro učitele, protože má trojnásobnou přípravu na hodiny, musí mít v zásobě některé další činnosti pro děti a celou hodinu pravidelně střídá mezi učivem 1. až 3. ročníku.

Také děti se zde učí postupně určité samostatnosti a soustřeďují se na své učivo. Hodina je však koncipována tak, aby se žáci co nejméně rušili a přitom procouvali naplno. To se však týká pouze hlavních předmětů. Ve výchovách se učí společně a rovněž prvouku mají na společné téma, kdy se navzájem velice obohacují a pomáhají si. Vzájemná pomoc a pěkný vztah k sobě i k okolí je na dětech hodně znát a zakládá budoucí hodnoty jejich osobnosti. Výhodou naší školy je také menší počet dětí ve třídě, který umožňuje i ty činnosti, které nejsou možné u velmi početných jednotlivých tříd.

Snažíme se vyjít vstříc i rodičům. Zavedli jsme družinu, neustále vylepšujeme materiální vybavení školy a to vše tak, aby byla zachována typicky kouzelná, málotřídní, vesnická atmosféra.

Pokud se nemůžete rozhodnout, přijďte nás navštívit, ptejte se rodičů, kteří ve škole děti měli nebo mají a ti Vám nejlépe řeknou, co se jim na škole líbí a co ne. Také máte možnost na obecním úřadě nahlédnout do Výroční zprávy školy a hodnotící Inspekční zprávy školy. V neposlední řadě nabízíme rodičům dětí květenské základky i nižší finanční zátěž.

Slavné výroky našich malých školáků

- Udělal jsem to omylem, protože on mě předtím taky praštil.
- U babičky na zahradě máme kompot.
- Druh zeleniny? Brokovnice.
- Které zvíře má hřívu? Kozel.
- My doma nemáme kostky (cukru), ale křišťál.
- Ze sportů mám nejraději košíkovanou.
- Značka boční vítr – Pozor, míchačka.
- Loď s plachtou je plachťák.
- Tryskáč je hodně rychlá loď.

- Štědrý člověk je ten, který má štěstí.
- Strouha je asi ořezávátko.

Zdeňka Mojdlová, ředitelka ZŠ

Školní družina není rutina

Pro zpestření činnosti ve školní družině a výtvarné výchově se snažím vymýšlet různé aktivity. Jednou z možností je i práce s modelářskou hlinou. Ale co potom s hotovými výrobky? Pokud pouze vyschnou, mohou brzy popraskat. Proto je třeba je vypálit. Delší dobu jsem hledala možnosti, kde bychom mohli výrobky vypalovat. Pořízení pece totiž není levná záležitost. Ta nejmenší stojí 40 tisíc korun, což je pro naši malou školičku naprosto nereálné a i pro obecní rozpočet je to nerentabilní investice. Nehledě na další náklady spojené s provozem. Proto jsem zajásala, když jsem se dozvěděla o panu Libichovi ze Chmelíku. Má malou keramickou dílnu a byl ochotný nás do ní pustit.

A tak jsme se osmého prosince se školáky vydali na exkursi. Děti se mohly podívat, jak se pracuje s hlinou, jak se točí na hrnčířském kruhu a přímo před jejich očima vzniknul krásný buclatý hrníček. Poznaly, jak se k hrnku přilepuje ouško, jak se hlína tvaruje, vykrajuje, uhlazuje. Viděly i další techniku – lití do formy a mohly si sáhnout na hotové výrobky čerstvě vytažené z formy. Dozvěděly se, jak se hlína suší, vypaluje, maluje a znovu vypaluje.

Na závěr si mohly i samy něco vyrobit, a tak pod jejich rukama vznikly misky, hrníčky, košíčky, hadi...

Chtěla bych za sebe i děti panu Libichovi poděkovat za pěkný den i za další příslíbenou spolupráci. Můžeme s dětmi znovu přijet, dodá nám hlínu (kus jsem od něho už dostala) a naše výrobky nám vypálí. Myslím, že je to pro naše děti zajímavá příležitost a podnětná činnost. Jejich rozzářené oči mě o tom přesvědčily.

Martina Holanová, družinářka ZŠ

VYPRÁVĚNÍ Z CEST NAŠICH OBČANŮ

Velký vandr

Po opuštění Říma pokračovala naše cesta, jak jinak než stopem, do městečka Nurcie (čti Norče), kde v té době sídlili pražští emauzští Benediktýni, kteří sem odešli v padesátých letech po násilném vyhnání. Neměli jsme mnoho problémů až do Spoleta, kde jsme zůstali „viset“ a ať jsme mávali sebevíc, nikdo nám nezastavoval. Když jsme již zvažovali, jestli nepůjdeme hledat nějaký autobus, zastavil před námi veselý mladík a jelo se. Ovšem za tím „jelo se“ se skrývá pravý italský temperament a jízda horskými serpentinami, kde z jedné strany ční skalní stěna a na druhé spadá hluboký sráz, vše v rychlosti kolem sto

až sto dvacet kilometrů za hodinu. K tomu ještě vyhrávalo italské disko a řidič si jen tak ležérně poklepával prsty na řadící páku. Musím přiznat, že ač mi rychlá jízda v celku nevadí, držel jsem se tehdy sedačky dost pevně. Po této dobrodružné jízdě jsme byli odměněni nádherou, jakou jsme ani nečekali.

Představte si malebné údolí v klínu hor, azurově modré nebe, vysoké kamenné hradby, které uzavírají město, kde potkáváte staletí na každém kroku. Obyvatelé, vědomi si toho, že právě z jejich místa pochází jeden z patronů Evropy sv. Benedikt, pečují o vše, co ho jakýmkoliv způsobem připomíná. V klášteře se nás velmi mile ujal představený otec Cyril Stavěl, a ukázal nám klášter i k němu přiléhající kostel. Těžko bych líčil, jaké to bylo nechat se probudit východem slunce nad horami, na které jsme měli krásný výhled přímo z okna našeho pokoje. Na jednu věc, ale nezapomenu asi nikdy. Bylo to jednou večer, seděli jsme v našem pokoji, ze kterého se dalo vyjít přímo na kůr kostela. Venku lehce šuměl vítr a k nám se začal nést zpěv večerní modlitby mnichů v kostele. Potichoučku jsme vklouzli na kůr, a s posvátnou úctou jsme naslouchali neschopni slov.

Za svého pobytu v Nursii jsme měli také možnost podniknout výlet do Asisi, rodiště sv. Františka. I toto místo nás ohromilo svou krásou a také tím, že po vstupu do městské brány jsme se ocitli ve středověku. Na doporučení místních znalců jsme jeli do městečka Santa Maria Delle Angeli a odtud jsme pokračovali pěšky. Asisi leží na svahu kopce a nám se poštěstilo dorazit na místo právě v poledne. Ve chvíli, kdy se nám za zátočinou město objevilo, začaly vyzvánět všechny zvony. Za vyzvánění zvonů jsme vešli do města a jako bychom slyšeli zpěv Františka a jeho bratří nesoucí se od kostela San Damiano: „Chválíme bratra Slunce i setru Lunu, sestřičku nouzi a bratra hlad.“ Město mělo úzké uličky, kamenné domy a dláždění, po kterých sv. František opravdu chodil. Mnozí tvrdí, že pokud někdo navštíví nejdříve klid Asisi, a potom přijede do hluku Říma, může být věčným městem i zklamán. My jsme naštěstí jeli obráceně a tak se nám líbilo všude stejně. Po rozloučení s bratry Benediktýny jsme pokračovali na sever směrem do Padovy a Prálie, ležící od Padovy pouhých několik kilometrů. Sem, opět do benediktýnského kláštera, nás pozvali otcové Donáto a Stefano, se kterými jsme se v seznámili v Nursii. Tady se nás ujal bratr Dominik, původem rodák z Brna. Ukázal nám klášter, se vším co k němu patřilo. Tedy i s rozsáhlými vinicemi a nádhernými vinnými sklepy. Hned jsem si vzpomněl na slova otce Bernarda, který nám jednou po večěři naléval víno, a když jsem se mu snažil vysvětlit, že už mi to stačilo, významně se na mě podíval a povídá: „V Itálii musíš pít víno, nebo zdechneš.“

Prálijský klášter měl kromě mnoha krás pro návštěvníky také jednu zajímavost. Hned u brány byl postaven malý včelí úl. U něho se dala odklopit zadní stěna a bylo možné přes sklo pozorovat práci pilných včel. Benediktýnské řádové heslo je „Ora et labora.“ To znamená, modli se a pracuj. A právě na včelkách ukazují jejich úžasnou pracovitost, která by nás mohla inspirovat. Jelikož z Prálie nebylo daleko do Benátek, neváhali jsme s návštěvou tohoto

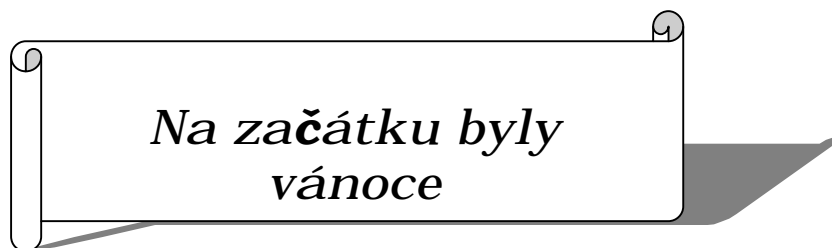
pozoruhodného města ani chvíli. Každý kdo někdy procházel uličkami nad vodní hladinou a měl možnost projet se Tragetem po Kanale Grande, dá mi za pravdu, že je na co se dívat. Tragetto je motorový člun zajišťující městskou dopravu, tak jako jinde třeba autobus. S jeho pomocí se lze dostat od hlavního nádraží až na náměstí San Marco (tedy náměstí svatého Marka). Odtud potom můžete spleť uliček a mostů hledat cestu zpět. Ochutnali jsme pravou italskou mortadelu a samozřejmě pizzu. Naše poslední zastávka byla v městě Padova. Patří mezi rušná italská centra a nejzajímavější je asi kostel svatého Antonína Paduánského. Jeho oblibu dokazuje nejedna porcelánová soška na policích našich babiček. Svatý Antonín je označován jako patron ztracených věcí a také patron dívek a mládenců, kteří hledají svého partnera. Jelikož já i můj přítel jsme v té době byli svobodní, zapálili jsme u jeho hrobu alespoň svíčku. Dnes mohu říci, vyplatilo se to. Dobře mi to Antoníček vybral...

Ale vše pěkné jednou končí a skončilo i naše putování. Přiblížil se poslední večer a Stefano nás odvezl na nádraží. Rozloučili jsme se a směrem na Boloňu ujížděli k domovu. Aby ani naše zpáteční cesta nebyla příliš fádní, mohli jsme si zblízka prohlédnout právě rozvášněné italské fotbalové fanoušky. Dlužno přiznat, že jsme se jim poměrně rychle klidili z cesty. Ale to byl skutečně poslední zážitek na naší cestě a druhého dne večer jsem mírně špinavý, unavený, a ospalý, ale s mnoha nezapomenutelnými zážitky, zazvonil u dveří klidného domova a oddal se teplu rodinného krbu.

Kdyby za mnou dnes někdo přišel, jako tehdy Jirka, a zeptal se mě: „Nechceš jet se mnou do Itálie?“ Bez zaváhání odpovím. „Jasně!!!“

Stanislav Větrovský

KONEC

Ve vzpomínkách na dětství se těšíme obrazem rozzářeného stroměčku, pod nímž jsme našli své vytoužené dárky. Jako obestřeny kouzlem zůstaly Vánoce ostrůvkem klidu, pohody a štěstí. Symbolem Vánoc je u nás i v mnoha evropských i zámořských zemích vánoční stromek. Jedna z prvních zmínek o vánočním stromku v Čechách je z roku 1845. Všeobecně se má za to, že obyčej strojít vánoční stromek přišel do Čech z Rakous a z Německa kolem roku 1815.

K Vánocům stejně neodmyslitelně patří také jesličky, neboli betlém. Kdy se tento obyčej stal opravdu záležitostí nejširších lidových vrstev? Prvořadý význam pro pozdější rozšíření mělo rozhodnutí Říma prohlásit Vánoce za svátky připomínající Kristovo narození. Často se vypráví příběh, jak za pomoci svých

přátel před vánoce roku 1223 postavil sv. František z Assisi v lesní jeskyňce nedaleko obce Greccio v Umbrii prosté jesle. U jeslí sloužil pak o štědrovečerní noci mši za přítomnosti přátel a zástupu vesničanů. Opravdový vývoj jesliček však můžeme sledovat mnohem později. Jako první přišli v naší zemi se stavěním kostelních jeslí jezuité. Za pravé předchůdce jesliček můžeme považovat jesličkové skříně a oltáře, například oltářní reliéf v Týnském chrámu v Praze. První opravdové jesle přichází do Prahy v roce 1562. Podle Pražského vzoru se začaly dost brzy napodobovat nové jesle i jinde. První zprávu o jesličkách domácích, které nebyly určeny do kostela, máme z inventární knihy na hradě Picolominů di Argona. Zde se můžeme dočíst o dvou velikých truhlách plných sto šestnácti jesličkových figur. V měšťanských domech se objevují první jesličky až v první polovině šestnáctého století.

Ke zobecnění zvyku jesličky stavět přispěly i Josefínské osvícenecké reformy, které svými zákazy označily vystavování jeslí v kostele jako, „obyčej naivní a církve nedůstojný“. To umožnilo lidovým betlemářům zpoetizovat celou betlémskou událost a převést ji do domácích poměrů. Pro mnohé se stalo betlemářství nejen celoživotní zálibou, ale i nedílnou součástí lidového výtvarného projevu.

Od té doby se můžeme setkávat s betlémy, které symbolizují jednotlivé kraje, řemesla, ale i národy a kontinenty. Tradiční byly betlémy znázorňující průmysl dané oblasti (například hornický), nebo tam provozovaná řemesla. Můžeme vidět rozsáhlou stavbu, kde v jednotlivých oknech lze vidět pekaře, truhláře, sedláře, kováře, krejčího, ale i písaře či lazebníka. Zvlášť za zmínku stojí betlémy mechanické, z nichž je Třebechovický asi ten nejznámější. Zde zruční řemeslníci, a to ne vždy mechanici, dovedli pomocí motoru či hodinového stroje oživit jednotlivé postavy a výjevy betlémské. Dva takové můžete vidět i na právě probíhající výstavě betlémů na děkanství v Poličce.

Podarí-li se vám někdy dostat na mezinárodní výstavu betlémů, které probíhají i v našem kraji, můžete se setkat s leccakým překvapením. V jesličkách z Keni leží Ježíšek černoušek a stejně barevný je i svatý Josef s pannou Marií. O kousek dál vidíme u jesliček eskymáky přinášející Ježíškovi ryby a kajak. V betlému z Bavorska zase můžeme vidět kolem betlémské stáje samá zvířátka, od holubiček přes srnky, zajíce psi, až po veverky. Fantazie tvůrců betlémů je veliká, a stejně rozmanitá je i škála materiálů, ze kterých se betlémy vyráběly. Tradiční byly vyřezávané, papírové, sádrové, cínové, ale objevovaly se i z vosku, perníku nebo chlebového těsta.

Až budete tedy letos stavět ten svůj betlém, vzpomeňte na všechny ty průkopníky a lidové tvůrce, kteří těm dnešním betlémům prošlapávali cestičku do povědomí lidí. Na všechny, kteří pečlivě opatrují staré rodinné betlémy a tím nám je uchovávají pro další generace rozzářených dětských očí.

Šťastné a veselé vánoce, a jak je nad každým betlémem psáno:

Pokoj lidem dobré vůle

NAPSALI NÁM

Vážená redakční rado „HALÓ KVĚTNÁ“,

Při obdržení prvního výtisku časopisu jsem byl velice potěšen tím, že i tak malá obec je schopná vydávat svůj časopis. Druhé číslo nás potěšilo hlavně svým obsahem a vůbec tím, že se ujalo a pokračuje.

Líbí se nám hodnocení života v obci. Jako chalupáři si všímáme, že se v Květné něco děje, že vesnice začíná žít společenským životem. Líbilo se nám, že ač nejsme přímo občany obce Květná, mohla se naše dcera zúčastnit akce pro děti „Pohádkový les“. S radostí a zaujetím nám potom líčila průběh jednotlivých soutěží a chlubila se obdrženým diplomem.

Děkuji a přeji Vám úspěchy a hlavně výdrž v nadšení, se kterým vydáváte tento časopis.

František a Marie Borovský
Chalupáři z čp.16
Bytem v Poličce

Děkujeme za milý dopis. Je to po dvou letech, co časopis vydáváme, první písemný ohlas čtenáře. Těší nás, že je kladný a dodává nám chuti do další práce.

Samozřejmě se nevyhýbáme ani opačným, tedy kritickým reakcím. Pokud budou podány slušnou formou, můžeme je otisknout rovněž a vzít si z nich i nějaké ponaučení do budoucna. Vyzýváme vás všechny, milí Květeňáci! Pište nám své názory, postřehy, návrhy i výhrady a připomínky. Jen tak se náš časopis stane nejen pouhým zpravodajem, ale živým komunikačním tokem, který nás všechny bude navzájem spojovat.

redakce

VZPOMÍNKA

Na zemřelého pana Bedřich Vomáčku

Rádi bychom touto cestou vzpomenuli na svého otce a tchána pana Bedřicha Vomáčku, který zemřel právě před deseti lety 14. prosince 1990. Nebyl vůbec nějakým zvlášť významným občanem obce Květná. Přesto si myslím, že mnozí, hlavně starší ho dobře znali a rádi na něho vzpomenu s námi. Některým z nich třeba rouboval stromky, opravil boty nebo tašku, nebo udělal březové koště. Možná si vzpomenu i příznivci mariáše, se kterými si ho zahrál u Juříků, kam rád zašel.

Vzpomínám si, jak v listopadu 1990, když jsem před zimou ovazoval stromky, řekl: „**Děláš to pro sebe. Já už z nich ovoce jíst nebudu.**“ Nevím, zda to cítil, ale pravdou je, že za měsíc zemřel. V letošním roce, kdy se urodilo

mnoho krásných jablíček, švestek a ořechů, se mi jeho slova zvláště vybavila a při sklizni mu často v duchu i nahlas děkuji, že založil tak pěkný sad.

Z této krátké epizody ze života jednoho člověka plyne výzva všem ostatním: Udělat něco dobrého, co bude jednou sloužit třeba až našim vnukům. Ne ze všeho, co děláme, musíme mít užitek zrovna nyní a my sami. I v tom je však smysl našeho života.

František Borovský s rodinou

Na velké stěhování

Také 14. prosince, ale pouhých osm let nazpět uplynulo od doby, kdy jsme se do Květné přistěhovali. Tenkrát byla zima v plném proudu a stěhovací auto nám po cestě z Hradce nad Svitavou dvakrát zapadlo. Abychom se dostali k ještě ne zcela opravenému domku u vojenské posádky, museli jsme požádat vojáky o vyhrnutí zadní cesty kolem vlakové tratě. Život v Květné pro nás začal tvrdě – vichřicemi a vánicemi, které nám občas zamaskovaly venku zaparkované auto tak, že nebylo vůbec vidět. Na jeho vyjetí, či procházku po venku, nebylo ani pomyslení. I přesto jsem měla velikou radost, že máme svůj dům, v něm svoje dítě a teplo rodinného krbu. To, že mám i svoji vesnici jsem začala chápat až později, ale stejně radostně a intenzivně.

Dvořáková

Znovu nabízíme všem našim občanům (jak vidíte, považujeme za ně i naše rekreanty), prostor k otisknutí vzpomínky na člověka nebo na jinou významnou či zajímavou událost ze života.

Ošatka silvestrovského humoru

Pepa utrpí na stavbě úraz, při kterém přijde o obě uši. Když se má vrátit z nemocnice, mistr všechny svolá a upozorňuje zejména Honzu, ale i ostatní, aby byli na Pepu hodní, protože následky těžce nese, a aby mu nic nepřipomínali. Pepa jako obvykle v práci dělá s Honzou. Ten neví, na co by zavedl řeč, aby kolegu povzbudil, a tak povídá: „Koukám, že se ti zlepšil zrak, co?“ - „Jo, proč myslíš?“ - „No, že už nenosíš brejle.“

Ptá se paní učitelka při hodině češtiny: „Pepičku, dělal jsi domácí úkol sám?“ - „Prosím ano.“ - „Nepomáhal ti nikdo?“ - „Prosím ne paní učitelko.“ - „Pepičku, přiznej se! Že ti pomáhal tatínek!“ - „Prosím ano paní učitelko.“ - „Tak mu vyříd, že velký český básník se jmenoval Jiří a ne Johny!“

Dědeček s babičkou měli dohromady jedny umělé zuby. Dědeček se vrátil z města a odložil je. Babička přišla z kuchyně a říká: „Musím jít k sousedce“, a vezme si zuby. Nasadí si je. Potom udělá: „Tc, tc, tc....dědečku, ty jsi měl ke snídani makovec?“ - „Ano

měl." - „Měl jsi také ráno kafe.“ - „Ty jsi si dal ve městě guláš?“ - „Ano, dal jsem si ve městě guláš a pivo, aby mi to sedlo.“ - „Ono ti to, ale nesedlo...“

Jede takhle manažer, programátor a automechanik autem. Auto se náhle porouchá a zastaví se. Manažer povídá: „Jen klid, vše je OK, mám tu mobilní telefon, zavoláme si taxíka a pojedeme dál.“ Mechanik povídá: „Není třeba, já jsem mechanik a mám tu náradí. Za dvě hodinky to opravím a bude to v pořádku.“ Programátor povídá: „A nestačilo by jen vystoupit a nastoupit?“

Jeden chlapeček byl velice všímavé a upřímné děcko. Maminka ho proto jednou varovala: „Ten pán, co k nám přijde na návštěvu, má veliký nos. Ne abys mu něco říkal!“ Pán přišel a měl skutečně mimořádně veliký nos. Chlapeček ho chvíli zkoumal a pak si začal na hlas stěžovat: „Takový nos a člověk musí mlčet!“

„Tati, pojď se mnou večer do cirkusu.“ - „Nemám čas Evičko.“ - „Včera chlapci povídali, že tam na tygrovi jezdí nahá žena.“ - „No dobře, tak půjdu. Tygra jsem už dlouho neviděl,“ odpověděl otec.

Přijde dceruška z první třídy domů ze školy a maminka se jí ptá: „Tak co jste dnes dělali?“ - „Cvičili jsme stoj na jedné noze!“ - „To jste museli vypadat jak čápi, vid?“ Zažertuje matka. „Ne jako blbci.“

Babička říká dědečkovi: „Františku měli bychom si jít vybrat nějaké urny.“ „Urný? Nezbláznila ses? Na co ty už zase nemyslíš,“ klepe si děda prstem na čelo. „Já ne, ale tady v novinách píšou, abychom investovali do budoucnosti.“

„Včera mi ukradli peněženku.“ – „To muselo být ale nepříjemné překvapení.“ „Ano hlavně pro zloděje.“

OZNÁMENÍ

Vánoční stromky – Pro každou rodinu jsou k dispozici zdarma u obecního úřadu. přijďte si vybrat.

Vánoční besídka – Základní a mateřská škola pořádá veřejnou Vánoční besídku pro všechny občany obce. Přijďte se podívat do tělocvičny základní školy 21. prosince v 16.00 hodin a uvidíte kulturní pásmo, které vás přenesení přímo do vánoční atmosféry.

Kapři – Prodej vánočních kaprů bude jako každoročně probíhat u hostince U Juříků dne 22.12. od 14,30 hodin.

Mše svaté se o svátcích vánočních budou konat 30.12. v 16.00 hodin.

Veřejná schůze – proběhne na závěr roku v hostinci U Juříků 18.12. v 18.00 hodin. Program se bude týkat především připravovaného obecního rozpočtu pro rok 2001 a investičních akcí. Dále se vrátíme k otázce nového systému plateb za komunální odpad.

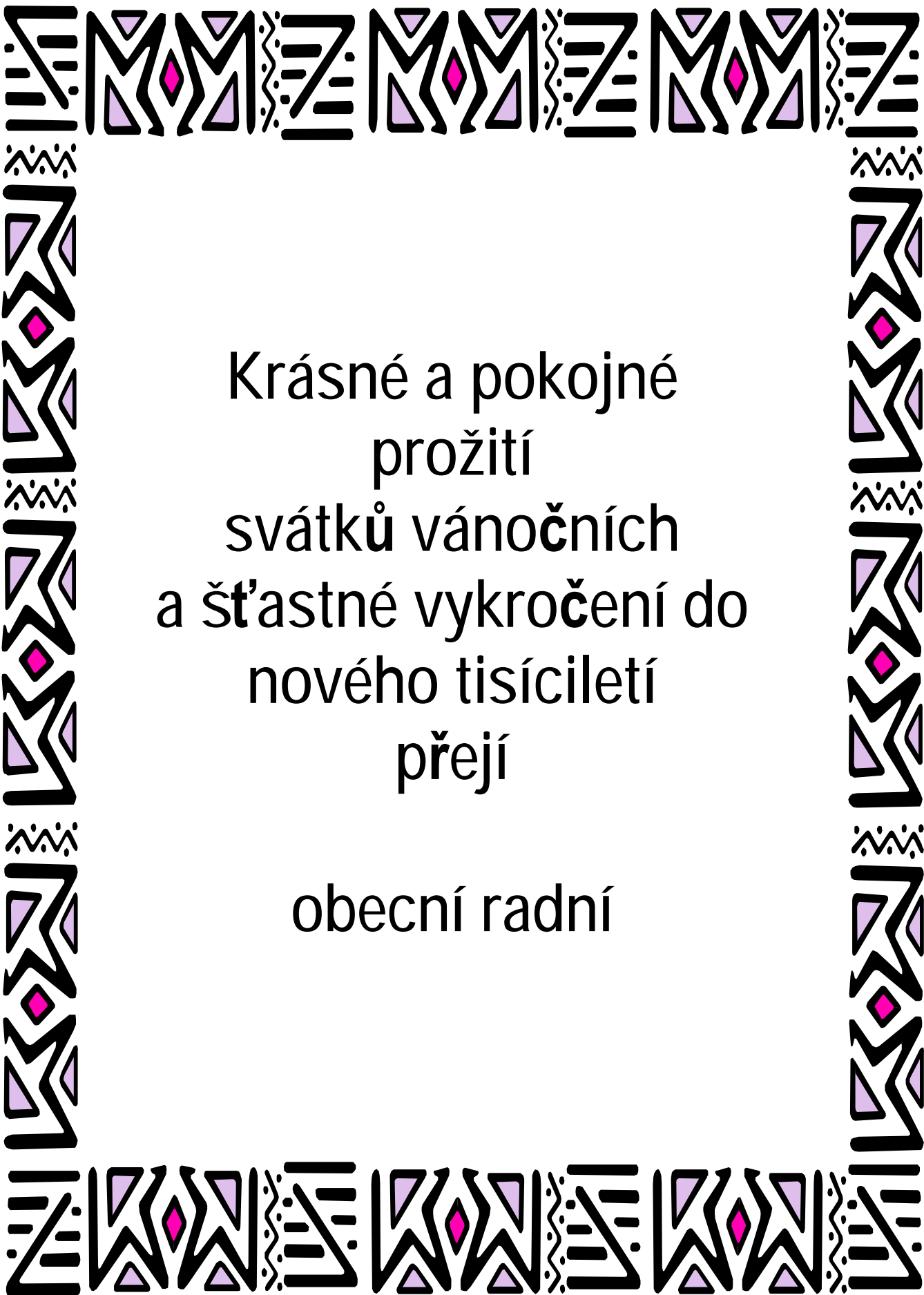
PODĚKOVÁNÍ

Obecní zastupitelé děkují všem občanům, kteří berou svoji zodpovědnost za sebe a velkou část zodpovědnosti za dění kolem sebe vážně. Děkují zvláště těm, kteří se i přes různost svých názorů s nimi netají a jsou schopni je vyjádřit otevřeně a na správném místě – tedy nikoliv za zády těch, kterým jsou výhrady určeny.

Starosta obce děkuje všem obecním zaměstnancům, škole a školce i hasičům, že po celý rok usilovali nejen o rozvoj svého oboru, ale i o posílení kulturního a společenského života v obci. Děkuje všem, kteří se pořádaných akcí účastnili ať jako pořadatelé, nebo v roli diváků.

Poděkování patří i firmě Pásek s.r.o., za vybudování autobusové zastávky U vojenské posádky. Stavebník dodal stavbu v dohodnutém termínu a zároveň zasponzoroval ze svých zdrojů vodorovné dopravní značení. (Stálo cca 25 000 korun.)

Děk za dobrou spolupráci patří také Zemědělskému družstvu Květná a vojenské posádce. Oba subjekty se podle svých možností snaží vycházet vstříc potřebám obce a jsou ochotny pomoci. Vojáci se svým programem aktivně zúčastnili pouťového odpoledne, zemědělské družstvo pomohlo hasičům při přípravě pozemku pro konání okrskové hasičské soutěže.

Krásné a pokojné
prožití
svátků vánočních
a šťastné vykročení do
nového tisíciletí
přejí

obecní radní